

Oljevigningmässa 2026

”Herren har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga” (Jes 61:1). Genom vår vigning, kära medbröder, har också vi blivit smorda och sända. I sin ousägliga nåd vill Jesus ge oss del av den Andens smörjelse som han fått av sin Fader, för att vi skall sändas ut i hans namn och förkunna det glada budskapet till en värld som mer än någonsin har behov av den glädje som bara Gud kan ge oss. Denna liturgi dryper verkligen av den himmelska glädje som jordens alla innevånare längtar efter. Som profeten säger har Messias kommit med ”glädjens olja i stället för sorgdräkt, lovsång i stället för modlöshet” (Jes 61:3). Just modlöshet och uppgivenhet tycks prägla många människor i vår tid. Därför behöver vi alla ett tillskott av glädjens olja, ett slags vitamintillskott för vårt andliga liv, ja, för hela vårt dagliga liv i gemenskap med de andra. Vi präster måste lära oss mer och mer att leva av Andens smörjelse, så att vi kan förmedla ljus i mörkret, glädje i sorgen, mod i modlöshet. Vi har inte fått Andens smörjelse bara för oss själva utan för att sprida Andens gåvor och dela ut Andens frukter till alla som söker sanning och godhet, alltså i sista hand Gud själv.

Till vår stora glädje ser vi just nu att många människor söker sig till kyrkan. Ofta kommer de från tomma intet och utan att veta mycket om vår tro. Vi får tro att det är den Helige Ande som har sått ett litet frö i deras hjärtan, så att de anar att bara Jesus och hans kyrka kan ge dem det som det innerst inne längtar efter. Som präster får vi göra allt vad vi kan – och mer därtill – för att hjälpa dem att ta emot glädjens budskap och omvända sig till livets Herre, Jesus Kristus. Vi har fått del både av hans smörjelse och hans sändning, så att vi kan dela med oss av de himmelska gåvor som Gud har berett åt dem som söker och vill älska honom. ”Fader, med helig Ande smorde du din Son till Herre och Messias. Låt oss som delar hans prästerliga uppdrag bli vittnen om hans helande kärlek” (kollektbön). Vi har fått vår kallelse till det vigda ämbetet för att vi skall viga vårt liv till att tjäna de andras frälsning och helgelse. Jesus har anförtrott oss omsorgen om hans hjord, om varje litet lamm, för att vi skall föra dem alla allt djupare in i det oupplösliga kärleksförbund som Guds Lamm har ingått med oss på korset.

Som präster måste vi lita på denna Andens smörjelse som ger oss en kraft och en glädje som ingen kan ta ifrån oss. Just när vi känner oss som mest trötta och kraftlösa kan vi få erfara att vi får del av något som övergår oss helt och hållet. Det är ju i Kristi person som vi utför vår tjänst, vare sig vi står vid altaret, sitter i biktstolen – eller bara i bilen. Mer och mer vill Kristus ta gestalt i oss och omforma oss genom Andens smörjelse, så att vi talar hans ord, gör hans gärningar och ser på människor med hans ögon. När vi frambär mässans offer är det han som handlar genom oss. När vi ger människor absolution i bikten är det

han som förlåter dem. Det är Andens smörjelse som steg för steg kan göra oss alltmer Kristus-lik, för att vi skall kunna leda hela Guds folk in på helighetens väg. Oftast märker vi inte detta. Vi upplever inte något särskilt. Vi får bara ställa oss till förfogande, så att Kristus kan använda oss fritt och obehindrat i hans tjänst. Vi skall som det heter i dagens prefation ”gå före ditt folk på kärlekens vägar och ge dem näring i ditt ord och kraft i sakramenten”.

Som präst är jag alltid smord och sänd. Jag har inte blivit präst för min egen skull, utan för Jesu skull och min nästas skull. Jag får bara vara bandet, förmedlaren mellan Jesus och människor. Som präster får vi ständigt sätta parentes om oss själva, om våra behov och önsknings för att sätta den Andre, Herren själv, och de andra, Guds folk, i centrum. Det ger oss en speciell prästerlig glädje som vi mer och mer kan tillgodogöra oss och förvandlas av. Som präster är vi både Guds och gudsfolkets tjänare. Om oss säger liturgin: ”De skall inte tveka att ge sitt liv för dig och sina bröder och i orubblig tro och kärlek från dag till dag bli Kristus alltmer lika” (prefation).

Som biskop känner jag alltid stor tacksamhet mot er, mina medbröder. Jag kanske borde säga det lite oftare, men så är det i alla fall. Samtidigt har jag stora förväntningar på er. Jag vet att ni ofta arbetar under besvärliga förhållanden och behöver mer uppmuntran och stöd. Därför är det så oerhört viktigt att våga lita på den Andens smörjelse som ni har fått. Denna smörjelse fungerar som bäst när vi bäst behöver detta Andens tillskott av kraft, mod och glädje. Jag vet att de flesta troende i våra församlingar är mycket tacksamma mot er, men kanske de borde säga det lite oftare. Samtidigt har de stora förväntningar på er. De behöver er som förkunnar glädjens budskap för dem, ni som ger dem eukaristin som färdkost på helgelsens väg, ni som får förmedla Guds förlåtelse till dem.

Ibland kan vi präster gå på tomgång. Vi tycker allt är jobbigt och tråkigt. Det är då Andens smörjelse behövs mer än någonsin. Därför är det så viktigt att vi lär oss lita mer på Jesus än på egen kraft, så att vi lever i ständig öppenhet och överlåtelse åt honom. Då kan dessa svåra och mörka stunder bli vårt sätt att dela Jesu eget lidande för världens frälsning. Som präster har vi del både i Jesu smörjelse och i hans sändning, både i hans lidande och i hans glädje. Allt får vi dela med Jesus. Det är vår uppgift att hjälpa Guds folk att leva i denna ständiga förening med Jesus. Också de har fått Andens smörjelse genom dopets nåd. Vi kan aldrig tacka Gud nog för all denna nåd, men vi kan alltid försöka tacka honom mer och mer. Eukaristin lär oss att leva i tacksägelse för alla Guds goda gåvor och genom Andens smörjelse blir vi ständigt påmind om detta. Allt detta blir så tydligt och synligt i denna heliga liturgi som dryper av Andens smörjelse.